

graiment, per el que estem obligats tots els vallesans a votar-lo.

En Raimon d'Abadal i Viñals fill i hereu de casa Abadal, qual historia va enllaçada amb els sacrificis fets per tots els fills d'aquella casa, per el bé de Catalunya; el seu avi D. Joan, que en èpoques crítiques per Vich no desamparà un moment el seu lloc, el seu pare Don Joaquim pocs dies ha passat a altre vida, que tant volgut era de la Ciutat i la Comarca, el seu oncle D. Raimon actual senador que tant ha treballat per a Catalunya i ell l'hereu de casa Abadal jove, actiu e intel·ligent ple d'amor per nostra terra.

Electors del districte de Vich-Granollers, si voleu el bé de nostra terra voteu la candidatura integrada, per

En Enric Prat de la Riva

En Félix Fages i

En Raimon d'Abadal

Vallesans nosaltres mes que ningú venim obligats a donar amb nostres vots la victoria a nostra candidatura.

El llibre d'honor de Catalunya

Bona idea es per cert; car serà un testimoni evident del nostre poble an els seus representants i un estimul palés que

revitarà l'esprit batallador dels nostres capdills.

Desde la data en que'ls elegirem com a representants, cal no mes, examinar imparcialment i despulat de tot convencionalisme polític, la lluita seguida per la minoria regionalista.

Exposats els plans de la seva actuació futura, davant d'un aplegament nombros de catalans, respon al consentiment i conformitat entusiástica de tots els ciutadans allí congregats.

I desseguit se traslladaren a Madrid empunyant la bandera de Catalunya, i demanaren l'otorgació de l'autonomia i la cooficialitat de la llengua, que faria reviure la seva nacionalitat, confirmada per tots els historiadors. I l'actuació rutinaria d'un govern, que supedita tots els assumptes d'interés patri a un convencionalisme profitós per a particularitats propies, s'oposà irreductiblement a n'aquella concessió. I fins per vergonya propia s'aixecaren catalans a menys preuar desdenyosament la llengua llur. El districte que'ls elegí, segurament, que n'haurá esment,

Refusada l'implantació d'aquest camí de progrés ventatjós per a la nació, a causa d'una arbitrariedad que s'imposa per dessorre la rahó, com es la majoria manada a la faicó d'un remat, amb que compten tots els governs, en la propera obertura de Corts s'aixequen els nostres homens i mostren a tot el Parlament i a n'el poble espanyol, ésser ells, els únics, assabentats dels problemes econòmics que tant preocupen a les nacions, i relacionant el bé particular de Catalunya amb el d'Espanya, enderrocan projectes rutinaris i en presentan de racionals. Una lluita intensa, una lluita entre dues idiosincrassies ben oposades. En l'una predomina l'escepticisme i l'engany; en l'altre l'activitat i la rahó.

Llegiu cada dia, les ressenyes de les sessions del Parlament i sempre veureu els nostres parlamentaris fent mercés de la seva compenetració sabia en els interesos que atanyen a la vida económica d'Espanya, contra l'obra que d'una manera directa nafra greument la vida de Catalunya.

Després d'aquesta lluita, per a demostrar la rahó, que'ls afavoreix en la seva tasca, van a n'el reste d'Espanya per a exposar la seva actuació, éssent benévola ment justificada, arreu del seu peregrinatje. I aduc els hi mostraren el camí a seguir per a fugir de las urpes que creixen dessorre la seva apatía.

Enderrocan antics i nafrats sistemes parlamentaris i aclaparan, amb les seves censures, l'arrogancia dels governants.

I després d'aquesta lluita, intensíssima, desinteresada, qu'ha fet vibrar amb potentes notes el nom de Catalunya

com a mirall d'una vida progressiva, no val l'expressió sincera del nostre aplauso?

Tots els que sentim nostre sentiment bategar exaltat i amarat d'un amor sotil, envers la tradició gloriosa de les gestes dels nostres reis; tots els que'ns extasiem al regirar l'història de les lluites generosas de nostres passats; tots els que estimem i admirem, el brahó patriótic del segador catalá a través del siti de Barcelona, de la guerra de l'any vuit i de la campanya de l'Àfrica, resguardat el front d'aquells herois per la tradicional barretina, que posin son nom en aquestes fulles, qu'ellas serán el tresor que guardarà la seva confessió d'home catalá, i serà un alicient per a que els successors de les figures de la nostra nacionalitat, continuïn entusiastes i decidits l'obra de resurrecció que'ns deslliurarà d'aquesta política de compromisos particulars, i'ns farà retornar a èpoques de gloria i esplendor per a la Patria.

Notes Electorals

Les notícies que's van rebent de les comarques que prenen part en la lluita electoral del proxím diumenge, en el districte de Vich-Granollers; no poden ésser mes falaguères per la nostra candidatura.

La monstruosa aliança dels lliberals (?) de'n Torras amb els carlins, no cau bé ni als verdaders carlins, ni als verdaders lliberals, i on sobre tot se veu clarament aixó es a la Plana de Vich, on els carlins conciens, els catòlics, la gent de sentiments religiosos, no poden sens violentar la seva conciencia donar els seus vots, a un fundador d'escoles laiques a un descregut, a un home sens religió; per altra part els obrers, tampoc volen votar a un fabricant que'es dels menys generosos per no dir dels mes escasos; autoritari al extrem, que predica socialisme i ai del que a sa fàbrica tractés d'associarse, a Vich vol ferse passar per amic dels obrers, i a Granollers es el que mes els explota. ¿Com poden els obrers de Manlleu, Torelló, St. Hipòlit, Roda, en fi, els obrers de la industriosa ribera del Ter votar a un fabricant com el Sr. Torras que sempre ha predicat lo contrari de lo que practica? Que preguntin a sos companys de Granollers i sabrán com els tracta el Sr. Torras. Si en Torras tingués la fàbrica el Ter no tindria un sol vot dels obrers, i are ben pocs, i si'l coneguessin bé, cap.

Entre els que dijous acompanyaven al candidat carlí D. Teodor de Mas, i que marxá amb ells en auto, hi vegerem a en Joan Montañá i Riera.

Que en Torras, per l'afany d'esser diputat o qualsevol altre cosa, s'afili amb els carlins o amb qui siga, no ha de estranyar a nosaltres ni a ningú, perquè ja hi estem avesats de temps; empró que en Juanito Montañá, l'home que's venta d'esser dels mes purs republicans, que en l'escenari de la Unió Lliberal, sempre que hi parla deixa als carlins mes trinxats que carn de pilota,